

The Words

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

A. JADE

 ROYAL INK BOOKS

Prolog

PHOENIX

CU PATRU ANI ÎN URMĂ...

— Vino aici, rahat cu ochi!

N-am mai fost rahat cu ochi din clasa a șaptea. Nu că el ar ști.

Ignorându-l, fac cei cinci pași pe holul mic și îngust care duce la dormitorul meu.

Răsucesc clanța ușii când o sticlă mă lovește în spate.

E goală. Întotdeauna goală, fir-ar să fie.

Pentru că Vance Walker nu ar irosi niciodată nici măcar o picătură de alcool.

Văzând roșu în fața ochilor, mă întorc și îl apuc de cămașa murdară.

— Ești beat.

— Iar tu nu ești bun de nimic.

Își balansează pumnul, dar coordonarea lui lasă de dorit, așa că ratează și se dă înapoi, clătănându-se.

— Bastard nenorocit.

A naibii ironie.

— Asta numai pentru că tu m-ai transformat într-unul.

Îmi revin amintiri dintr-o vreme când viața mea nu era atât de distrusă. Înainte de alcool și droguri. Înainte de această rulotă de rahat în acest oraș de rahat. Înainte de aventură. Înainte de abuz.

Înainte ca ea să ne părăsească.

Ar trebui să o urăsc pentru asta... dar nu pot.

Ea a văzut oportunitatea libertății – o șansă la o viață în care coastele fisurate, nasul rupt și vânătăile nu erau o întâmplare de zi cu zi – și a profitat de ea.

Chiar dacă asta însemna să-l lase pe fiul ei de șapte ani în urmă, să se descurce singur.

Mă uit în ochii lui albaștri, înceteșoși și tulburi – ochi pe care i-am moștenit de la el – întrebându-mă cum s-a lăsat să alunece atât de departe în gaura asta neagră.

Cândva, tatăl meu era o legendă. Sau cel puțin era pe punctul de a deveni una.

Oamenii spuneau că era următorul Jimi Hendrix. La naiba, unii chiar susțineau că era mai bun.

De asemenea, avea o soție superbă care îl iubea și un fiu care se uita la el de parcă ar fi fost un erou.

Odată ca niciodată – le avea pe toate.

Și apoi a pierdut totul.

Refuz să fac aceeași greșeală.

Capitolul 1

LENNON

Sunt la al doilea bol de cereale Captain Crunch când tatăl meu intră cu pași mari în bucătărie, bătându-și buzunarele.

— Mi-ai văzut cheile?

Arăt spre locul în care sunt clar vizibile.

— Uite-le acolo.

— Ah.

Mergând spre insula de marmură, le apucă.

— Mulțumesc, față de maimuță.

Ai crede că cineva cu talentul lui ar fi găsit o poreclă mai bună pentru fiica lui, dar, din păcate, am rămas cu ea.

Potrivit lui, când m-am născut, arătam exact ca o maimuță – urechi mari și toate cele.

Instantaneu, simt un junghi ascuțit în inimă și îmi las lingura jos.

Din păcate, asta era singura amintire pozitivă asociată cu nașterea mea pentru el, având în vedere că mama mea – sufletul său pereche – a murit câteva minute mai târziu.

— Știi unde...

— Acolo, îi spun, arătând spre caietul pe care l-a pus pe blatul de lângă frigider.

Ușurarea i se citește pe față.

— Mersi. Am o întâlnire cu trupa Black Lung astăzi. Asta îmi atrage atenția.

— Black Lung? Îmi înăbuș răsul care amenință să răbufnească, pentru că tatăl meu cu siguranță nu se potrivește cu fanii trupei Black Lung.

— Nu ești puțin... știi tu?

Își așază ochelarii cu rame groase care îi alunecă pe nas.

— Puțin cum?

Eu nu sunt Willy Wonka, așa că nu îndulcesc lucrurile.

— Te apropii de cincizeci de ani, tată.

Expresia confuză de pe chipul lui arată clar că nu înțelege.

— Așa, și?

— Ai fost vreodată la un spectacol al celor de la Black Lung? Majoritatea fanilor lor sunt de vârsta mea.

Deși nu știu de ce, pentru că trupa nu este prea grozavă. Chiar dacă tatăl meu reușește să-și facă magia și să le scrie câteva melodii de succes, asta nu le va rezolva cele mai mari probleme.

Lipsa de armonie a trupei.

Și lipsa solistului de... ei bine, tot.

El ridică din umeri, fără să pară deloc îngrijorat.

— Managerul lor m-a căutat. Nu invers.

Nicio surpriză aici. Făcând abstracție de vârstă, tatăl meu este încă cel mai mare compozitor de la favoritul lui personal, John Lennon. După care – surpriză – mi-a pus numele.

— Și apoi, continuă el, ridicându-și gulerul, sunt încă la modă.

Îmi stă pe vârful limbii să-i spun că numai bătrânii folosesc termeni precum la modă, dar l-am insultat suficient pentru o zi.

— Fă-i praf, tată.

El îmi face cu ochiul.

— Dacă fac asta, cine o să-mi mai dea cecul?

A. JADE

The Words

El era băiatul rău și talentat pe care toate fetele
îl doreau.

Eu eram tocilara irelevantă pe care toți o urau.
El era soarele... atrăgându-ne pe toți în jurul lui.
Eu eram precum o gaură neagră... ocupând spațiu.

El era destinat să fie o stea.

Eu eram destinată să rămân un nimeni.

Până când m-a făcut să cred că sunt specială...

Și apoi m-a distrus.

Nu am crezut niciodată că îl voi mai vedea pe
Phoenix Walker după ce mi-a frânt inima, dar
soarta avea alte planuri.

Un turneu. Opt săptămâni.

Patruzeci de spectacole.

Nenumărate oportunități de a-i face rău.

Lumea credea că era un Zeu...

Dar eu știam adevărul.